

különszám
Júlia

Világszerte Nr. 1

Julia James

Koldusszegény menyasszony

Abby Green

A szerelem emléke

Cathy Williams

Üdvözöljük a paradicsomban!

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátviteli vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Julia James, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2023*
Eredeti címe: *The Greek's Penniless Cinderella*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)
• Magyarra fordította: Kiss Klára

© *Abby Green, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2023*
Eredeti címe: *The Greek's Unknown Bride*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Csató Gabriella
© *Cathy Williams, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2023*
Eredeti címe: *A Deal for Her Innocence*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)
• Magyarra fordította: Kiss Klára

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 116. számában, 2023
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-665-4

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Julia James

Koldusszegény menyasszony

ELŐHANG

Xandros Lakaris megpördült, és összehúzta szépen ívelt szemöldökét. Kemény vonás jelent meg érzéki szája szegletében.

– A fenébe! Mégis mit akar, mit tegyek? Szaladjak utána, és vonszoljam az oltár elé?

Stavros Coustakis derűsen dőlt hátra az íróasztali székében. Szürkészöld szeme volt, ami szokatlan egy görögnél. A származásáról azonban keveset lehetett tudni, nem úgy, mint Xandros őseiről, aki illusztris családfával büszkélkedhetett.

– Egy senki vagyok – ismerte el készségesen, amikor Xandros rákérdezett a felmenőire. – De megdolgoztam azért, hogy egy nagyon-nagyon gazdag senki legyek. – Stavros szeme hidegen megvillant. – Nem, nem lenne jó, ha utána szaladnál. Ariadne szembeszállt az akaratommal, tehát többé már nem a lányom.

Xandros szkeptikus pillantást vetett rá. Tudta, hogy Stavros Coustakis könnyörtelen ember, mégis ijesztő volt, hogy milyen könnyedén megtagadta a lányát. Xandros mindenekelőtt megkönnyebbülést érzett, amiért volt menyasszonya végre a sarkára állt, és nemet mondott az apjának.

Xandros nem igazán akarta feladni a gondtalan aggregényéletét. Előnyös külsejének, a vagyonának és az athéni társadalomban elfoglalt pozíciójának köszönhetően népszerű volt a hölgyek körében, de ő a rövid és felszínes viszonyokat részesítette előnyben.

Ez a hozzáállás nem igazán illett össze azzal a két kötelezettséggel, amelyek súlyosan neheztedek a vállára. Egyrészt biztosítania kell a több évszázados – egészen a Bizánci Birodalomig visszavezethető – Lakaris család fennmaradását. Másrészt nem szabad megfeledkeznie az apja útmutatásáról: a vagyont folyamatosan gyarapítani kell, különben elolvad.

A nagyapja pazarló életmódjával és meggondolatlan befektetéseivel majdnem csődbe vitte a családot. Xandros gyermek- és ifjúkorát beárnyékolta a pénzzel kapcsolatos gondok. A hitelezők valósággal üldözték az apját, az anyja pedig állandó félelemben élt, hogy az Athén melletti pompás birtokot el kell adni. Az apja keményen dolgozott, hogy a családi vállalkozást ismét felvirágoztassa.

Komoly sikereket ért el, és belenevelte Xandrosba, hogy folytatnia kell a munkáját, és gondoskodnia kell róla, hogy soha többé ne legyenek anyagi gondjaik.

Ideális lehetőségnek tűnt a rendkívül jövedelmező fúzió a Coustakis-birodalommal, amelynek üzletágai – a kockázati tőkebefektetésektől a biztosítótársaságokig – tökéletesen illeszkedtek a Lakaris család portfóliójába.

Xandros apja hirtelen bekövetkezett halála előtt mindent megtett, hogy nyélbe üsse ezt az üzletet. És nem csak pénzügyi okokból. A Coustakis családdal való kapcsolatnak még szorosabbá kell válnia, hangsúlyozta. Úgy vélte, hogy Stavros lánya, Ariadne – műveletlen és közönséges apja dacára – kitűnő választás lenne Xandros feleségének a szerepére.

Ariadne talán egy kicsit fiatal volt – a húszas évei elején járt –, de Xandros jól hangot talált a gyönyörű, okos és művelt lánnyal, aki ugyanazokban az elit körökben mozgott, mint ő. Ráadásul nemcsak Stavros örököse volt, de kitűnő családból származó, néhai édesanyja Xandros anyjának a legjobb barátnője volt.

Stavros törekedett rá, hogy az üzlet ne csak két vállalat egyesüléséről szóljon.

– Apósa akarok lenni egy Lakarisnak, és nagyapja egy Lakaris unokának – jelentette ki köntörfalazás nélkül. – Mivel én magam egy senki vagyok.

Az apja végakarata és az anyja nógatása ellenére nem volt könnyű Xandros számára a döntés, de végül beleegyezett az eljegyzésbe.

Ahogy Ariadnénak sem lehetett az, gondolta. Igaz, nem voltak szerelmesek, de kedvelték egymást. Xandros mindent meg akart tenni, hogy hűséges férj legyen, és szerető apja a gyermekeiknek. Ez elég, nem igaz?

A délután kapott sms, amelynek az elolvasása után egyenesen Stavros előkelő villájába, Athén egyik exkluzív kertvárosába sietett, szertefoszlatta az álmait.

Xandros, nem mehetek feleségül hozzád. Elhagyom Athént. Sajnálom. Ariadne

Most, hogy Ariadne kikerült a képből, Xandros megtehetette azt, amit tulajdonképpen egész idő alatt akart, hogy egyszerű üzleti szerződést kössön a Coustakis Corporationnel.

– Nos, ez már nem Ariadnéről szól – mondta hűvösen. – Mindig is hangsúlyoztam, hogy a lányával kötendő házasság nem szükséges feltétele a fúziónak.

A pompás, aranyozott íróasztal mögött ülő Stavrosra nézett. A lehető leghamarabb el akart tűnni ebből a túlsúfolt, rideg légkörű házból. Ő inkább a minimalizmust kedvelte, ahogy azt athéni lakása is bizonyította. Vagy az egyszerű fehér villája a kék ablaktáblákkal Kallistrison.

Kallistris! Már a gondolattól jobb kedve lett. A saját szigete helikopterrel csak rövid út volt Athéntől. Ha a munka és a társadalmi kötelezettségei engedték, oda vonult vissza. Nagykorúvá válásakor azzal a bizonyossággal vásárolta meg a szigetet, hogy az menedéke lesz, bármit tartogat is számára az élet.

Még aznap este vissza akart repülni oda, és ott maradni egész hétvégén. Távól mindentől. Főleg ettől a férfitől, akit visszataszítónak talált, és akinek a lányát soha nem akarta igazán feleségül venni. És most már nem is kell, mert szerencsére a nő sem akart hozzámenni. Stavros Coustakis elfelejtheti a társadalmi felemelkedésével kapcsolatos ambícióit.

De mielőtt Xandros elbúcsúzott volna, kötelező érvényű kötelezettségvállalást akart kapni a fúzióra vonatkozóan. Nem szerette, ha rászedik. Egy ilyen partnerrel keményen kell tárgyalni.

– Alá kellene írnia egy elvi megállapodást. – A karójára pillantott. Kiszámított gesztus volt, ezt Coustakis is tudta, de így játsszák ezt a játékot. – Még ma visszarepülök a Kallistrisra.

Időben oda akart érni, hogy az öbölből megcsodálhassa a naplementét, és ahogy a hold felbukkan a szirtek fölött...

Koncentrálj! – emlékeztette magát, és Stavrosra nézett. A táskás szürkészöld szempár kifejezése megváltozott. Xandros észrevette benne a gúnyos csillogást, ami nem tetszett neki.

– Kár – mondta az idősebb férfi szelíden. Túlságosan szelíden. – Tudja...

A kihívó felhang még kevésbé tetszett Xandrosnak.

– Ha már ennyire ragaszkodik a fúzióhoz, reméltem, hogy inkább Londonba repül. – Stavros elmosolyodott. Nem volt szép mosoly. – Hogy elhozzon onnan valakit. – A mosolya szélesebb lett, láthatóan remekül szórakozott. – *A másik* lányomat.

Xandros megdermedt.

1. FEJEZET

Rosalie nagyot sóhajtva leguggolt a mosószeres lével teli vödör mellé. Gumikesztyűt viselt. Egyik kezében dörzsszivacsot tartott, a másikkal súrolószert spriccelt a zsíros tűzhely előtt felgyűlt undorító, összeragadt trutymóra.

A konyha többi része ugyanilyen borzalmasan nézett ki. Bárki lakott is itt, mocskos egy alak lehetett. A takarítás olyan volt, mint valami büntetés, de meg kellett csinálnia.

Ismét felsóhajtott. A lakbér lassan esedékes, és néha-néha szeretne enni is valamit.

Eljön a nap, hogy nem fogom takarítani mások mocskát! És nem egy szemétdombon fogok lakni, ráadásul egy kisebb vagyoneért. A ruhatáram pedig nem csak használt ruhákból fog állni. És megengedhetem magamnak, hogy elmenjek olykor szórakozni, és ne csak babon meg pirítóson éljek...

Egy nap nem lesz szegény.

Egyedülálló édesanyja folyton betegeskedett, és kevéske rokkantsági nyugdíja mellett segélyen élt. Rosalie még húszévesen is az anyját ápolta a londoni East End-i, lepukkant szociális bérlakásban. Nem jutott hozzá, hogy a saját életét élje.

Ami az apját illeti – az nem is tudott a létezéséről. Rosalie édesanyjának szomorú életében ez volt az egyetlen, rövid románc. „Külföldi volt, és itt dolgozott Londonban egy építkezésen. Mire rájöttem, hogy terhes vagyok, ő már elhagyta Angliát. Írtam az építőipari cégnek, hogy értesítsék azt a férfit, hogy úton vagy. De nem hiszem, hogy sikerült megtalálniuk, mert nem érkezett válasz.”

Rosalie arca most elborult. A tavalyi tél dermesztő hidegét a krónikus tüdőbetegségben szenvedő édesanyja már nem élte túl. Ez azt jelentette, hogy megszűnt a szociális lakhatási lehetőség, a rokkantsági nyugdíj, az ápolási díj. Mindazonáltal Rosalie szabad lett.

Gyászolta ugyan az édesanyját, de huszonhat évesen végre elkezdhette élni a saját életét.

Megfájdult a dereka, ahogy a koszos padlót súrolta. Reggel nyolc óta takarított. Mostanra már délután négy is elmúlt. Még egy jó egy óra lesz, mire végre bezárhatja a lakást, elviheti a kulcsot az ügynökséghez, és leülhet apró, bútorozott szobájában tanulni.

Beiratkozott néhány számviteli online tanfolyamra, és feltétlenül le akarta tenni a vizsgákat. Ez jelentette ugyanis a kiutat a szegénységből. Hajnaltól estig takarított, hogy pénzt keressen a kurzusokra, a lakbérre és az élelmiszerre.

Most felállt, kiöntötte a piszkos vizet, és kevés tisztítószert tett az üres vödörbe. Miközben tiszta vizet engedett bele, elővette a felmosórongyot, hogy feltörölje a padló többi részét. Hirtelen összehúzta a szemöldökét, és elzárta a csapot.

Csengettek volna?

A ház nem éppen a legjobb környéken volt. Rosalie kezében a vödörrel és a felmosóronggyal tévován kiment az előszobába. Ott letette a vödröt, és óvatosan kinyitotta az ajtót. Egy férfi állt a küszöbön.

Rosalie elkerekedett szemmel bámulta. Az illető magas volt, a haja sötét, a szeme átható, és az arca...

Ki a csuda lehet? A lány nyelt egyet.

– Rosalie Jones-t keresem.

A férfi hangja mély és rideg volt. Rosalie nem tudta hová tenni az akcentusát.

– Ki maga? – kérdezte élesen.

A fickó egyszerűen nem illett ide. Sok külföldi él Londonban, de ez az elegáns, művelt, világlátott pasas mintha egy másik világból jött volna. Egy luxussal és gazdagsággal teli világból. Az elegáns öltöny, a selyem nyakkendő az arany nyakkendőttűvel, a kifényesített cipő... Ezen a környéken nem viselnek ilyet.

A legabszurdabb azonban az volt, hogy ez az ember őt keresi.

– Beszélnem kell velem – jelentette ki a férfi türelmetlenül, anélkül hogy válaszolt volna a

kérdésre. – Itt van?

A lány szorosabban markolta a kilincset, és vonakodva felelte:

– Én vagyok Rosalie Jones.

– Maga? – A férfi sötét szemével hitetlenkedve fürkészte a lányt. – Maga Rosalie Jones? – Összepréselte az ajkait. – Lehetetlen!

A lány hirtelen tudatára ébredt, hogy nézhet ki. Mint egy madárijesztő, mert egész nap ezt az istállót takarította.

Az idegen belépett a lakásba. Rosalie megijedt.

– Mi a...! – kezdte dühösen.

A férfi becsukta az ajtót.

– Maga Rosalie Jones?

Miért olyan hihetetlen? A szűk kis előszobában a fickó még magasabbnak és hatalmasabbnak tűnt. Tökéletes fazonra vágott fekete haj, csillogó, kézzel varrt cipő... Ahogy hosszú pillákkal árnyékolt sötét szemét rászégezte, mintha egyetlen szavát sem hinné.

– Igen – sziszegte a lány. – De ki maga, és mi a fenét akar tőlem?

Kemény vonás jelent meg a férfi szája körül.

– A nevem Alexandros Lakaris, és az apja miatt vagyok itt.

A fiatal nő üres tekintettel bámult rá. Minden szín kifutott az arcából. Láthatóan sokkos állapotba került – ahogy Xandros is, amióta Stavros Coustakis ledobta a bombát.

– A másik lánya? – ismételte Xandros értetlenkedve az idősebb férfival nem olyan rég lezajlott idegfeszítő megbeszélésén.

– Igen. Londonban él. Azt akarom, hogy repüljön oda, és hozza el őt Athénba. – Stavros rövid szünetet tartott. – Feltéve, ha még mindig érdekli a fúzió...

– Kérem, mondjon róla egy kicsit többet!

Xandrosnak sikerült higgadtnak mutatkoznia, noha egyáltalán nem volt az.

– A neve Rosalie Jones, és az édesanyjával él... Legalábbis nemrég még vele élt. Az édesanyjával – lássuk csak! – több mint huszonöt évvel ezelőtt találkoztam, amikor Angliában dolgoztam. Futó kaland volt. De mindig is tudtam a lányom létezéséről, és most itt az ideje, hogy Athénba jöjjön. Hogy átvegye az eltévelyedett lányom, Ariadne helyét. Alig várom, hogy találkozzam vele!

Xandros mindössze ennyit szedett ki Stavrosból. A férfi láthatóan nem mondott le róla, hogy egy Lakaris apósa legyen.

Xandros számára elfogadható lett volna, hogy összeházasodjon Ariadnéval, akit már évek óta ismert. De vadidegen angol féltestvérét feleségül venni olyan abszurd ötlet, hogy foglalkozni sem érdemes vele! Semmiképp sem akarta, hogy az a nő felbukkanjon Athénban, és zaklassa őt.

Forrt benne a méreg, amikor eszébe jutott Stavros kérése, hogy hozza el a másik lányát. De a nő, aki itt áll előtte, nem lehet az, akinek mondja magát. Egyszerűen lehetetlen!

Stavros Coustakis minden bizonnyal gondoskodott volna a gyerekéről akkor is, ha egy futó kaland gyümölcse. Végül is ő Görögország egyik leggazdagabb embere. A másik lánynak tehát Ariadne londoni változatának kell lennie, elegáns otthonnal Chelsea-ben, Notting Hillen vagy Hampsteadben.

Xandros a homlokát ráncolta a London lepukkant negyedében lévő cím láttán, amelyet Stavros küldött el neki a szállodába. A nő talán épületfelújítással foglalkozik, és egy itteni ingatlant akar megtekinteni?

A felsejlő igazság szinte felfoghatatlan volt.

A piszkos póló. A pecsétes, bő pamutnadrág. A vödör, amelynek tartalma búzlott a tisztítószertől. A sárga gumikesztyű, amellyel a nő a felmosórongyot szorongatta. Hosszú, szőke haját a feje tetején kontyba csavarta. És az arca...

Xandros összehúzta a szemét. A lány bőre sápadt és foltos volt, és egy koszcşik húzódott végig rajta. A vonásai azonban gyönyörűek voltak, a kifejező szempár alatt éktelenkedő sötét árnyék ellenére. Szürkészöld szempár.

Thee mou! Valóban Stavros lánya lehet, gondolta Xandros dermedten.
– Az apám miatt? – hökkent meg a lány.

A felmosórongy a földre esett. Rosalie szeme előtt elhomályosult a világ.
Olyasmit hallott, amit a férfi nem mondhatott.

Mert neki nincs apja. Nem is volt soha.

A férfi most valami idegen nyelven mormolt valamit. Rosalie nem értette – csak azt vette észre, hogy a világ még inkább elhomályosodik, és a padló egyre közelebb kerül...

A férfi erősen megragadta a karjánál, betuszkolta a konyhába, és lenyomta az egyik székre.

Végül a szédülés alábbhagyott. Rosalie pislogott.

Döbbsen meredt az előtte álló férfira, aki megerősítette az imént mondottakat:

– Az apja, Stavros Coustakis miatt.

– Stavros Cous... Cous...?

– Stavros Coustakis – ismételte meg a férfi.

– Van apám?

A férfi szemei közötti függőleges ránc elmélyült.

– Nem tudta? Nem tudta, hogy Stavros Coustakis az apja?

– Nem.

A férfi úgy nézett rá, mintha egy szavát sem hinné.

Apa! A szó ott visszhangzott Rosalie fejében.

– Hogyan talált rám? – kérdezte halkán a férfitől, akinek a megdöbbsentő hírt köszönhetette.

Az élete soha többé nem lesz ugyanolyan, mint volt. Az apja tud róla! Küldött valakit, hogy megkeresse! Rosalie olyan izgatott volt, hogy észre sem vette, a férfi arca elborul.

– Ezt magának kell megkérdeznie tőle – felelte szűkszavúan.

– Hol van? – kérdezte a lány gyorsan.

– Athénban él.

– Athénban?

Az apja görög?

– Igen.

A férfi feszültnek tűnt. Mintha valamit titkolna előle.

– Ha további kérdései lennének, várnia kell. Szedje össze a holmiját! Elmegyünk.

A lány értetlenül meredt rá.

– Hogy érti ezt?

A férfi szeme dühösen megvillant.

– Elviszem Athénba. Az apjához.

Xandros lopva a limuzinban ülő útitársára pillantott. A lány láthatóan még nem igazán fogta fel a történeteket.

Akkor már ketten vagyunk, gondolta a férfi mogorván. Azért repült Londonba, hogy figyelmeztesse Rosalie Jonest az apja terveire. Most még jobban haragudott Stavros Coustakisra. Régóta tudta, hogy gátlástalan fickó, de amit az angol lányával tett, az megbocsáthatatlan. Bizonytalanságban hagyta az apja személyét illetően, és soha nem támogatta anyagilag...

Stavros azt akarta, hogy a lányát Athénba vigye? Nos, örömmel tesz eleget a kívánságának! Semmi esetre sem fordíthatott neki hátat, hogy otthagyja abban a nyomornegyedben.

A lány önként jött. Természetes, hogy találkozni akar az apával. Miért is habozott volna, amikor Londonban takarítónőként kereste a kenyerét?

Xandros tehát megvárta, amíg a nő elrakta a vödröt, a felmosórongyot meg a gumikesztyűt, felvette kopott kabátját, és felkapott egy ócska vászontáskát. Majd bedobta a lakáskulcsot a postaládába, és beszállt a limuzinba, ahol a sofőr várt rájuk.

Xandros örült, hogy Rosalie nem tett fel további kérdéseket. Nem lett volna könnyű válaszolnia. Ez Stavros dolga lesz.

Xandros gondoskodott róla, hogy Rosalie elhozhassa otthonról az útlevelét. A lány egy közeli sorházban lakott, egy szintén lepukkant utcában. A homlokzatról hámlott a festék, a korlát rozsdás és törött volt, üres üvegek és szemét hevert a lépcsőn.

Tíz perc múlva Rosalie egy kopott bőrönddel lépett ki a házból. Most egy kicsit jobban nézett ki. Olcsó, kifakult farmert és pulóvert viselt, a haját megfésülte, már nem volt izzadságszaga, helyette érezni lehetett a dezodor illatát. A bőre azonban még mindig sápadt és foltos volt. Fáradtnak látszott.

Xandros elfordult a lánytól, és elővette a zsebéből a mobiltelefonját. Mit érdekli, hogy Stavros Coustakis angol lánya hogy néz ki? Csupán hirtelen haragjában döntött úgy, hogy magával viszi Athénba, mivel az apja szívtelenül magára hagyta őt.

Talán Stavros elszégyelli magát annyira, hogy ezentúl anyagilag támogatni fogja. Vagy a lány beperli őt. Még a bulvársajtónak is eladhatja a történetét. „Hogyan kárhoztatta nyomorúságra a saját húsát és véréét az egyik leggazdagabb görög...”

Stavros kívánságából viszont, miszerint ez a szánalmas angol lány átveszi Ariadne helyét, biztosan nem lesz semmi.

Xandros összepréselte az ajkait. Lehet, hogy emiatt nem lesz semmi az üzletből, de kizárt dolog, hogy akár csak fontolóra is vegye, hogy a fúzió érdekében házasságot kössön Rosalie Jonesszal.

Teljesen kizárt.

2. FEJEZET

Rosalie kopott vászontáskáját magához szorította, miközben kinézett a sötétített ablakon. Soha nem ült még sötétített ablakú autóban. Vagy sofőr által vezetett limuzinban. Főleg nem egy ilyen férfi mellett.

Igyekezett minél távolabb húzódni tőle. A férfi a hipermodern mobiltelefonján az üzeneteket ellenőrizte, és nem figyelt rá. Nem érdekes.

Alexandros Lakaris. Így mutatkozott be, de nem számít, hogy kicsoda. Az sem, hogy még soha életében nem találkozott ilyen vonzó férfival. Ő viszont szörnyen festhette a takarításhoz viselt gönceiben.

A férfi megvetően mérte végig igéző sötét szemével...

De miért érdekli őt, hogy Alexandros Lakaris mit gondol róla? Csak az a fontos, amit mondott neki.

Hogy létezik az apja! Tényleg létezik! És találkozni akar vele! Az apja...

Újra és újra ezek a mondatok keringtek a fejében. Szörnyen izgatott volt.

A szobájába érve kissé kábán begyömöszölte a ruhákat a bőröndjébe, és megkereste az útlevelét, amire még soha nem volt szüksége. Aztán sietve levetkőzött, hideg vízzel megmosakodott a sarokban lévő mosdókagylóban. A haja piszkos volt, de nem volt idő lezuhanyozni. Bőségesen befújta magát dezodorral, és tiszta ruhát vett fel.

Ezzel persze nem nyűgözte le Alexandros Lakarist, gondolta, és vágott egy grimaszt. Mert amikor ismét beszállt a kocsiba, újabb megvető pillantást kapott.

És akkor mi van? Füttyül rá. Az egyetlen dolog, ami számít, a vele történt csoda.

Vágyakozva elszorult a mellkasa. *Bárcsak az anyja megélhette volna, hogy a férfi, akibe szerelmes volt, megtalálta őt!*

A limuzin megállt egy előkelő szálloda előtt a Hyde Park Corner közelében. Alexandros Lakaris zsebre vágta a mobiltelefonját.

– Nem a repülőtérre megyünk? – érdeklődött Rosalie.

– Csak ma érkeztem Londonba. Holnap repülünk. Ugyanabban a szállodában fog éjszakázni, ahol én.

– Nem engedhetem meg magamnak! – kiáltott fel ijedten a lány.

– De az apja igen. – Xandros összepréselte az ajkait, és lekicsinylő pillantást vetett rá. – Ahogy egy új ruhatárat is. – A férfi sötét szemével újra végigmérte. – Menjen el vásárolni! – vetette oda könnyedén. – Holnap reggel az utazás előtt lesz rá idő.

Xandros tekintetéből eltűnt a megvetés. Inkább tűnődő lett. Rosalie érezte, hogy előnti a forróság.

– Talán a szálloda szolgáltatásait is igénybe vehetné – tette hozzá a férfi közömbösen. – Fodrászat, köröm- és szépségszalon meg hasonlók...

Rosalie habozott. Bizonyára egy vagyonba kerül.

– Írassa a szobaszámlára!

A lány nyelt egyet.

– Nem akarom az apámat költségekbe verni...

A férfi szeme derűsen megcsillant.

– Higgye el, megengedheti magának.

– Biztos benne? – Rosalie egymásba kulcsolta az ujjait. – Csak annyit tudok az apámról, amennyit az anyám mesélt. Hogy külföldi volt, és egy építkezésen dolgozott. Mint kőműves. Tehát...

– A dolgok azóta megváltoztak. Most már neki dolgoznak mások.

Igaz lehet? Alexandros Lakaris nyilvánvalóan gazdag. Ki más, mint egy másik gazdag ember küldhette ide, hogy elhozza őt?

– Honnan ismeri az apámat?

– Közös üzleti ügyeink vannak. Ezért egyeztem bele, hogy elviszem Athénba a lányát.

Mielőtt Rosalie további kérdéseket tehetett volna fel, a férfi kiszállt. Egy szállodai alkalmazott kinyitotta az utasoldali ajtót, és kivette a csomagtartóból Rosalie bőröndjét.

A lány tétován kiszállt. Vajon az apja tényleg megengedheti magának mindezt? Egy ilyen szállodát és új ruhákat? Valóban ilyen hirtelen megváltozott volna az élete?

A portás kinyitotta előtte a nehéz ajtót, és Rosalie nem sokkal később már egy márványpadlós, üvegezett átriumban állt.

Xandros úgy masírozott oda a recepcióhoz, mintha az ötcsillagos szálloda az övé lenne. Rosalie szorosabban markolta a vászontáskáját, és utánasietett. Ócska ruhájában kitűnt a vendégek közül. A következő pillanatban azonban felszegte az állát.

Nem szereti, hogy szegény, de nem is szégyelli!

Talán... talán vége a nehéz időknek.

Talán nem kell szegénynek lennie többé. Soha többé!

Elhatározta, hogy minden percet élvezni fog itt.

– A szobakulcsa. Az ötödik emeleten lakik.

Xandros egy borítékot nyújtott át, benne egy műanyag kártyával. Ismét a homlokát ráncolta.

Nem érdekel a rosszallása, gondolta Rosalie.

– Köszönöm – mondta, és átvette a borítékot. – Tudassa velem, hogy holnap mikorra kell elkészülnöm!

Választ sem várva a liftekhez sétált. Nem érdekelte, hogy a homlokát ráncoló Mr. Vonzó-és-Gazdag Lakaris mit tervez holnapig. Azt viszont pontosan tudta, hogy ő mit fog tenni.

Belépett a liftbe, megnyomta az ötödik emelet gombját, és hagyta, hogy a kemény fizikai munkától megfeszült válla elernyedjen. A keze olyan, mint a dörzspapír, a háta fáj, a lába pedig merev a sok térdeléstől.

A lift ajtaja kinyílt, és Rosalie kilépett a folyosó puha szőnyegére. Hirtelen olyan könnyűnek érezte magát, mint egy tollpihe.

Monoton élete teljesen megváltozott. Holnap életében először külföldre utazik, és Athénban találkozik az apjával, aki csodával határos módon megtalálta őt! Hát nem fantasztikus? És ma ebben a mesés szállodában éjszakázik. Ki fogja élvezni.

Xandros a fürdőszobai tükörbe pillantott, és megigazította a csokornyakkendőjét. Úgy döntött, hogy részt vesz egy londoni cég hivatalos vacsoráján, mivel úgyis a városban tartózkodott. Ha szerencséje van, sikerül új partnert találnia egy fúzióhoz.

Vékony vonallá préselte össze az ajkait. A Coustakis Corporationnel tervezett egyesülés meghiúsult, mert ő nem hajlandó végrehajtani Stavros felhőborító tervét.

Az a fickó tényleg azt hitte, hogy csak úgy kicseréli Ariadnét a másik lányára?

Nevetséges és ízléstelen!

Gondolatai Stavros agyonhajsolt és szégyenletesen elhanyagolt lányához vándoroltak, akit hirtelen felindulásból magával hozott. Nem csak Stavros viselkedése háborította fel. Mindig is ijesztőnek találta a szegénységet – még a gondolatát is.

Saját gyermekkorának emlékei törtek felszínre. A szülei, akik suttogva beszélgettek arról, hol tudnak még spórolni. Az anyja félelme, hogy elveszíti a házat. Az apja rengeteg túlórája, hogy visszaszerezze a pénzt, amit a nagyapja elherdált.

Igen, az apja nagyon sikeres volt, Xandros gyerekkora azonban mégis tele volt stresszel, bizonytalansággal és félelemmel. Annál jobban értékelte az őt körülvevő luxust.

Remélhetőleg Stavros Coustakis angol lányának mostantól szintén könnyebb élete lesz.

Jó tipp volt, hogy vegye igénybe a szépségszalont, és vásároljon magának néhány ruhát. Mivel Görögország egyik leggazdagabb emberének lánya, ennek megfelelően kell kinéznie.

Vajon hogy festhet, amikor tisztességesen fel van öltözve?

Rosalie sivár külseje mögött megbújtak a potenciális szépségre utaló jelek... A ragyogó

szürkészöld szempár... Még az olcsó farmerben és pulóverben is látszott, hogy jó az alakja. Karcsú, de a megfelelő helyeken szexi domborulatokkal...

Helytelen gondolatok! – fedtte meg magát. Csak szánalmat érez a lány iránt, ez minden.

Úgy döntött, hogy nem törődik vele, és elindult vacsorázni.

Rosalie jólesően felsóhajtott. Ez maga a földi mennyország.

Micsoda szoba!

Hatalmas ágy, szaténfüggönyök, egy támlás szék, egy asztal, nagy képernyőjű tévé a falon és csodás fürdőszoba! Rosalie a táskáját az ágyra hajította, lerúgta ócska edzőcipőjét, és örömtáncot járt. Aztán a puha ágyra vetette magát, és kinyitotta a bőrkötésű szállodai prospektust.

Nem sokkal később házi telefonon időpontot foglalt a wellnessbe, mindennel együtt, ami hozzátartozik. Kozmetikai kezelés, manikűr, pedikűr, hajvágás, masszázs...

Elszállt a fáradtsága és minden fájdalma a wellnessrészlegben töltött órák során. Most fürdőköpenyben bársonypuha bőrrel és selymes hajjal feküdt az ágyon, s ráérősen váltogatta a csatornákat. A szobaszerviz korábban finom vacsorát hozott, most éppen csokoládét majsolt, és a minibárban talált fehérborral kényeztette magát.

Amikor ma reggel felébredt, nem gondolta volna, hogy ilyen nap vár rá, villant át az agyán. Holnap pedig Athénba repül, hogy találkozzon az apjával!

Az öröm ellenére egy kis fájdalmat érzett. Bárcsak az édesanyja is megélhette volna ezt a napot!

Felemelte a poharát, belekortyolt, és éppen visszatette az éjjeliszekrényre, amikor valaki kopogott. Bizonyára a szobaszerviz jött a zsúrkocsiért. Rosalie a szállodai papucsában az ajtóhoz csoszogott, és kinyitotta.

Alexandros Lakaris állt előtte.

Xandros nem igazán tudta, hogy beugorjon-e Stavros lányához a vacsoráról visszafelé jövet. Végül a kötelességtudata győzött. Elvégre ő volt az, aki elhozta a lányt a megszokott környezetéből erre az idegen helyre. Jobb, ha megbizonyosodik róla, hogy jól van, és nem csinál semmi ostobaságot.

Például gyanútlanul kinyitja a szobája ajtaját, amikor valaki kopog.

– Előbb ki kellett volna lesnie a kémlelőnyíláson – dorgálta meg Rosalie-t.

– Azt hittem, hogy a szobaszerviz az – válaszolta a lány közömbösen. – Mit óhajt?

– Látni akartam, hogy minden rendben van-e.

Xandros titkolta bosszúságát, amiért Rosalie ilyen egykedvűen fogadta gondoskodó gesztusát.

– Jól vagyok. Valójában fantasztikus itt – válaszolta a lány sugárzó mosollyal.

Xandros visszatartotta a lélegzetét, és közelebbről is szemügyre vette Rosalie-t. Nyilvánvalóan meglátogatta a wellnessrészleget.

Korábban sápadt, foltos bőre most valósággal ragyogott. Eltűntek a sötét árnyékok a szürkészöld szempár alól. A haja frissen mosott, vágatott belőle valamennyit, és most lazán feltűzve viselte. Néhány kiszabadult tincs szelíden keretezte az arcát. Manikűrösnél is járhatott, állapította meg, amikor a lány bársonyos kezével összefogta a fürdőköpenye elejét. Xandros még éppen látta finom világos bőrét és karcsú nyakának elegáns vonalát.

A teste azonnal reagált.

Nem teljesen veszélytelen ilyen késői órán egy csinos nő szobája előtt állni, aki mindössze egy szál fürdőköpenyt visel. Valójában a szituáció nagyon...

Csábító.

A bizsergés a testében egyre erősebb lett. Kis híján felemelte az egyik kezét, hogy ujjbegyével megérintse a fürdőköpeny V alakú kivágása alatt a bőrt. A másik kezét meg majdnem Rosalie álla alá tette, hogy egy kicsit felemelje a fejét, és megcsókolhassa a száját...

Thee mou! Hát megőrült?

Határozottan elhessegette a helytelen gondolatokat.

Kizárt dolog!

– Rendben – mondta gyorsan. – Csak szólni akartam, hogy holnap ebéd után megyünk a

repülőtérré. Így délelőtt lesz ideje vásárolni. A dolgok felgyorsítása érdekében a recepció személyes stílustanácsadót biztosít önnek az egyik áruházban. A költségek miatt pedig ne aggódjon! Megelőlegezem a pénzt, és az apja majd később visszafizeti nekem.

Kaján örömet érzett, amikor arra gondolt, hogy vaskos számlát fog küldeni Stavrosnak – és nem csak azért, mert a férfi sokkal tartozott a lányának. Hanem mert csapdát állított neki, és valószínűleg jól mulatott, amikor elképzelte, Xandros miként reagál Ariadne rosszul öltözött féltestvérének látványára. És milyen kínos lehet számára a gondolat, hogy egy ilyen nőt kell feleségül vennie.

Xandrosnak persze esze ágában sem volt a lánnyal oltár elé lépni. De ő is szeret játszani. Mulatságos lesz, ha egy olyan Rosalie-t ad át Stavrosnak, aki úgy néz ki, ahogy az egyik leggazdagabb görög lányának kell. Leszállítja a lányt, aztán távozik.

– Fél háromkor várom a szálloda halljában, aztán egyenesen megyünk a repülőtérré – mondta tárgyilagosan, és kurtán biccentett. – Akkor holnap találkozunk. Jó éjszakát!

Xandros sarkon fordult, és a szobájába ment. Az lesz a legjobb, ha többé nem gondol Stavros angol lányára.

3. FEJEZET

Rosalie kényelmesen elhelyezkedett a kocsis hátsó ülésén, amely őt és megpakolt táskáit felvette az exkluzív áruház előtt, ahol három csodálatos órát töltött egy személyes stílustanácsadó társaságában. Egyik drága ruhadarabot a másik után próbálhatta fel.

Mindezt az apjának köszönheti, akivel ma este találkozni fog!

A szállodába érve az alkalmazottak bepakolták a bevásárlótáskákat a szintén vadonatúj bőröndökbe. Régi, horpadt bőröndjét az olcsó ruháival egyelőre elraktározták.

Most már csak annyi volt a dolga, hogy megebédeljen a szálloda éttermében, és fél háromra a hallban legyen.

Egy órával és egy pompás étkezéssel később Rosalie felállt az asztaltól, és élvezte, hogy új, sikkes ruhájában tökéletesen illik ebbe a környezetbe.

Fürgén kísértelt az étteremből az előcsarnokba.

Xandrosnak üzleti ebédje volt a városban, és most a szálloda halljában várakozott. Egy elegáns nő lépett ki az étteremből. Magas sarkú cipőt viselt, amitől lába még hosszabbnak és karcsúbbnak tűnt, valamint királykék, háromnegyedes ujjú blézert és térdig érő, szintén királykék szoknyát. Halványkék selyemsálja minden lépésnél meg-meglíbbent a válla körül. Karcsú nyakán halványkék drágakövekkel kirakott, kétsoros nyaklánc függött. Hosszú szőke haja volt, szép arcán előnyös smink.

Stavros Coustakis lánya!

Rosalie Jones.

Xandros megdöbbsent. Ugyanúgy megdöbbsent, mint előző nap, amikor a lány elárulta a nevét – csak most épp ellenkező okból.

Mert ahogy a lány most közeledett hozzá...

Lenyűgöző volt.

Lélegzetelállító.

Ismét jelentkezett az a bizsergető érzés, amely tegnap olyan váratlanul tört rá, amikor megpillantotta a fürdőköpenyes Rosalie-t. Ennyi szépség láttán nem tudta elfojtani a teste reakcióját. Nem is akarta. Figyelte, ahogy ez a gyönyörű nő kecsesen feléje sétál. Több férfi is megfordult utána, és Xandros elégedetten konstata, hogy Rosalie hozzá tartozik.

Jólesett. Az ok nem érdekelte.

A lány megállt előtte.

– Akkor megyünk?

Xandros szinte észrevétlenül összerezzen. Nem szabad így bámulnia őt!

– A repülőtérré – tette hozzá a lány. – Ebéd előtt kijelentkeztem. A recepciósnak a régi bőröndömet raktárba tette. Jobb lesz, ha most az újakat viszem magammal.

Rosalie elindult kifelé, Xandros pedig követte. Tökéletesen formás a fenéke. Kiléptek a szálloda ajtaján, és beszálltak az előtte várakozó limuzinba. A férfi beült Rosalie mellé a hátsó ülésre, és a szemébe nézett.

– Látom, bevásárolt – jegyezte meg szárazon.

A lány feléje fordult, drága parfüm illata csapta meg Xandros orrát.

– Ó, igen! Mesés volt!

Ugyanolyan sugárzó mosollyal ajándékozta meg, mint előző este, és a férfinak most is elakadt a lélegzete.

– A személyes stílustanácsadó egyből tudta, hogy mi áll jól nekem!

Xandros végigmérte Rosalie-t.

– Nagyon csinos.

– Azt akarom, hogy az apám büszke legyen rám. Hogy boldog legyen, amiért ennyi év után rám bukkant. Bárcsak az édesanyám is megélhette volna ezt a napot!

Xandrosnak komoly akaraterejébe került, hogy közönyös arcot vágjon. Rosalie sajnós keservesen csalódnai fog.

– Szegény anya – folytatta a lány szomorúan, miközben elegáns táskáját babrálta. – Csak nagyon rövid ideig ismerte az apámat. Aztán a férfi elutazott, és ő nem tudta megtalálni, így az apám nem tudott rólam. Kár, hogy nem ismerhettük meg egymást hamarabb. Az anyám krónikus beteg volt. Nagyon kevés pénzből éltünk, mert nem dolgozhatott. Én ápoltam, így én sem tudtam dolgozni vagy főiskolára járni. Ezért takarítok most is. Igyekszem minél több pénzt félretenni, és beiratkoztam néhány online tanfolyamra... – A lány arca felderült. – De most minden másképp lesz! Innen már csak felfelé vezet az út!

Várakozóan nézett Xandrosra.

A férfi közömbös arcot vágott.

El kellene mondania, milyen ember Stavros Coustakis, hogy a lány ne tápláljon túl vérmes reményeket.

De nem tudta rávenni magát, hogy csalódást okozzon neki. Különben is, Rosalie nem az ő problémája – ezt jobb, ha észben tartja. Meg azt is, hogy uralkodnia kell az ösztönös reakción, bármilyen gyönyörű is ez a lány. Neki csupán az a feladata, hogy leszállítsa Rosalie-t Stavrosnak.

Egy ilyen apa még mindig jobb, mint a lány eddigi élete volt, nem? Stavros biztosan ad majd neki valamilyen támogatást. Végső esetben az ügyvédek meg a bulvársajtó fogják rákényszeríteni.

Rosalie kérdése zökkentette ki a gondolataiból:

– Az apám tulajdonképpen hogyan szerzett tudomást rólam?

A férfi arckifejezése zárkózottá vált.

– Ahogy tegnap is mondtam, ezt tőle kell megkérdeznie.

Legnagyobb megkönnyebbülésére a lány bólintott.

– Mit tud még mesélni róla? Említette, hogy sikeres üzletember. Milyen üzletágban tevékenykedik?

– Leginkább az építőiparban. Egy dörzsölt vállalkozó.

– És mi a helyzet a... a magánéletével? Mert eszembe jutott, hogy talán nem én vagyok az egyetlen gyermeke. Nős? – kérdezte Rosalie idegesen.

– Nem. Néhány éve megözvegyült. De neki és néhai feleségének van egy lánya, aki egy kicsit fiatalabb magánál. Ariadne.

– Csodálatos! Tehát van egy húgom. Vele is találkozni fogok?

Xandros megrázta a fejét.

– Jelenleg külföldön van.

– Milyen kár! Remélem, nem bánja, hogy van egy nővére. Ismeri Ariadnét?

Xandros nem ment bele a részletekbe, ezért csak bólintott, és megkönnyebbült, amikor hirtelen megcsörrent a mobilja.

– Elnézést – mormolta, és fogadta a hívást, majd addig beszélt telefonon, amíg a repülőtérre nem értek.

Titkon Rosalie-ra pillantott, akit Stavros magához rendelt, hogy átvegye a kitagadott lánya helyét. Remélhetőleg képes lesz megbirkózni a helyzettel. Végül is muszáj neki!

De ez egyébként sem az ő gondja.

Rosalie életében először ült repülőn, ráadásul első osztályon. Pezsgőt és ínycsokorát szolgáltak fel neki, hátradőlhetett a puha bőrfotelben, és kedvére lapozgathatta az ingyenes magazinokat. Mégis eléggé elfáradt, amikor a repülőgép alkonyatkor leszállt.

Görögországban két órával későbbre járt, mint az Egyesült Királyságban, és majdnem egy órát autóztak Athén exkluzív külvárosába, ahol Stavros lakott.

Rosalie alig várta, hogy végre találkozhasson az apjával, ugyanakkor megmagyarázhatatlan nyugtalanság kínozza.

A sofőr letért a főútról, és hamarosan egy kis forgalmú, fákkal szegélyezett úton haladtak. Errefelé magas falak vették körül az elegáns villákat. Az autó megállt egy távirányítású kapu előtt. A sofőr mondott valamit a kaputelefonba, és a kapu kinyílt.

Rosalie az ölében szorongatta a táskáját, miközben a limuzin lassan egy fehér villa felé gurult, majd leparkolt. Széles lépcsők vezettek fel egy hatalmas kétszárnyú ajtóhoz. A sofőr kiszállt, és kinyitotta Rosalie ajtaját.

A lány Xandros felé fordult.

– Köszönöm, hogy elhozott ide – mondta kényszeredett mosollyal, és igyekezett leplezni a lámpalázát.

Kecsesen kiszállt az autóból. A sofőr éppen kivette a csomagtartóból a drága, új ruhákkal teli bőröndöket, amikor kinyílt az impozáns villa ajtaja. Az apja kijött eléje, hogy üdvözölje?

Nem, csak egy komornyik volt, aki bevezette a házba, és mondott néhány szót görögül, amit Rosalie nem értett. A válla fölött hátranézett a limuzinra, és odaintett. A sötétített ablakok miatt nem láthatta, vajon Alexandros Lakaris visszaintett-e neki. A sofőr beindította a motort, és a limuzin lassan elindult.

Rosalie megfordult, és bement az apja házába.

Hirtelen nagyon magányosnak érezte magát.

Xandros hátradőlt, miközben Rosalie felfelé lépkedett a lépcsőn. Késztetést érzett, hogy kiszálljon és elkísérje. Nem kellene egyedül szembenéznie Stavrosszal.

Mély levegőt vett. Semmi köze Rosalie Joneshoz, nem felelős érte. Szerette volna ennyiben hagyni a dolgot, és visszatérni a saját életéhez.

Ariadne kosarat adott neki, ő tehát ismét szabad. Nem igazán akarta elkötelezni magát, és most már nem is kellett.

Az Athén központjába vezető úton Xandros azon tűnődött, hogyan – és kivel – ünnepelje meg visszanyert szabadságát. Ideje, hogy újra legyen barátnője, persze csak néhány hónapig.

Gondolatban végigvette a nőket az ismeretségi köréből. Mindegyik gyönyörű volt, és mint tapasztalatból tudta, valószínűleg szívesen fogadnák a közeledését.

Összevonta a szemöldökét, és türelmetlenül dobolt az ujjával a karfán. Volt egy kis gond ezekkel a lányokkal: egyik sem érdekelte. Ehelyett felvillant előtte egy szinte idegen nő képe: lenyűgöző alak, karcsú derék, végtelenül hosszú láb, szőke haj és szürkészöld szem.

Elhessegette a gondolatot.

Rosalie a számára tabu.

4. FEJEZET

A komornyik egy hálósobába vezette Rosalie-t. Két szobalány lépett be utánuk, és nekiláttak kipakolni a vendég bőröndjeit, amíg Rosalie le nem állította őket. Nem szokta meg, hogy körülugrálják.

– Mikor találkozhatom az apámmal? – kérdezte a komornyiktól, remélve, hogy beszél angolul.

– Kyrios Coustakis ma este nem tartózkodik itthon – válaszolta a férfi foghegyről. – Holnap reggel találkozhat vele.

Mielőtt Rosalie bármit is felelhetett volna, két újabb szobalány jelent meg kávéval és egy tálcán étellel. A komornyik meghajolt, majd a négy szobalány kíséretében kísért a szobából, és behúzták maguk mögött az ajtót.

Rosalie-nak megfájdult a feje. Talán tényleg észszerű elhalasztani az első találkozót, amíg egy kicsit kipihen magát.

A furcsa belső ürességen – amelyet az Athénba való megérkezése óta érzett – nem segített a kiadós zuhany az aranyozott csapokkal és márványmozaikokkal díszített fürdőszobában.

Rosalie fürdőköpenyben ment vissza a hálósobába. A helyiségben az aranyszín dominált, de valahogy minden olyan nyomasztónak tűnt.

Leült az asztalhoz, ahol az aranyozott tálca hevert, és felemelte az ételtakaró búrát. Csirke tejszínes mártásban, sült burgonyával és babbal. Rosalie büntudatosan visszatette a búrát, és megkente a zsemlét az ismeretlen fűszerezésű vajjal. A kávé íze is más volt – nagyon erős, tele kávézaccal. Szívesen kért volna hozzá több tejet.

Honvágya támadt a lepukkant bérlakás után, ahol felnőtt. Csak ő és szegény, beteg édesanyja éltek ott. Minden fillér kiadást meg kellett gondolniuk, de otthon érezte magát.

Most ez az otthona.

A szó valahogy nem illett erre a személyzettel teli, zsúfolt, túldíszített villára.

Rosalie nagyot sóhajtott, de rögtön büntudatot érzett. Hát nem nagyszerű itt lenni az apja házában?

Elnyúlt a széles, túlságosan puha ágyon, és elképzelte a Stavros Coustakisszal való találkozását. Szorosan átöleli, a szemében könnyek csillognak... Csodálatos lesz!

Ám hirtelen az a férfi, akit az apja küldött érte Londonba, hogy Görögországba hozza, belopózott az álmodozásába. Pedig Xandros Lakaris semmit sem jelent neki.

Csak egy vonzó idegen, aki leszállította őt ide, majd elhajtott. Egyszerűen csak elvégezte a rábízott feladatot.

– Kyrios Coustakis most fogadja önt.

A komornyik állt a küszöbön.

Rosalie az ablaknál ült. A délelőtti nap vakítóan sütött a parkszerű kertre, a szökőkutakra, a kavicsos ösvényekre, a művészi módon geometrikus formákra vágott sövényekre és a gondosan ápolt gyepszőnyegre.

Rosalie izgatottan követte a komornyikot a földszintre. Nagy gonddal öltözött fel, hogy az apjának ne okozzon csalódást. Sárga, térdig érő, rövid ujjú és kerek nyakkivágású ruhát viselt. Hosszú haját kontyba tűzte a tarkójánál, és az arcát finoman kisminkelte.

A komornyik megállt egy kétszárnyú ajtó előtt, és bekopogott. Kurta, görög nyelvű válasz érkezett. Kinyitotta az ajtót, és Rosalie belépett. A szíve a torkában dobogott.

A férfi, az apja, egy íróasztalnál ült, a padlót hatalmas, drága szőnyeg fedte. A fal mellett sorakozó könyvespolcok a mennyezetig értek. Az atmoszférát Rosalie egyszerre találta lenyűgözőnek és félelmetesnek.

Szemét az apjára szegezve közelebb sétált. Amikor az íróasztalához ért, arra számított, a férfi

feláll, hogy üdvözölje, talán meg is öleli.

Ehelyett csak hátradőlt, és fürkésző pillantást vetett rá.

– Tehát itt vagy – szólalt meg angolul, erős görög akcentussal, és intett a kezével. – Fordulj meg!

Rosalie-nak kiszáradt a szája. Miért ül ott az apja?

– Fordulj meg! – ismételte meg a férfi élesen.

A lány a homlokát ráncolta.

– Miért?

– Mert ezt parancsoltam!

– Ezt parancsoltad? – ismételte meg Rosalie hitetlenkedve.

Az apja szeme bosszúsan megvillant.

Szürkészöld a szeme, akárcsak nekem, gondolta a lány.

– Ha igényt tartasz arra, amit kaphatsz tőlem, akkor azt teszed, amit mondok! És a drága öltözékedből arra következtetek, hogy igényt tartasz rá. Feltéve, ha úgy döntök, hogy nagylelkű leszek veled. – A férfi a könyökét a karfára támasztotta, és összeillesztette az ujjhegyeit. – Most már érted?

Rosalie megrázta a fejét. Nem, egyáltalán nem értette. Ez a férfi az apja. Mégis úgy beszél velem, mintha valami cseléd lány lenne.

Szúrást érzett a szíve körül. Hirtelen rádöbbsent, hogy az apja kontójára vett magának méregdrága ruhákat.

– Én... én nagyon sajnálom – dadogta. – Vettem magamnak néhány szép holmit, mert azt hittem, hogy... hogy szeretnéd, ha csinosan öltöznék. Nem akartam szórni a pénzedet.

– Nem fogod szórni, arról biztosíthatlak. Ha a kedvemben akarsz járni, tedd, amit mondok! Fordulj meg!

Rosalie zavartan engedelmeskedett. Amikor újra Stavros Coustakisra nézett, a férfi már nem tűnt olyan barátságosnak.

– A szemed tőlem örökölted. A többi valószínűleg az anyádtól. Már alig emlékszem rá.

– De hát ő emlékezett rád! – bukott ki Rosalie-ból. – Mindent elmesélt, amit tudott.

– Gondoskodtam róla, hogy nagyon keveset tudjon.

Rosalie a homlokát ráncolta. A szúró fájdalom még mindig ott volt. Nem így kellene lezajlania ennek a találkozásnak.

– Hogyan... hogyan találtál rám? Az anyám megpróbált kapcsolatba lépni veled, amikor megtudta, hogy terhes. Írt az építkezési vállalatnak, ahol dolgoztál, de nem kapott választ. Úgy látszik, nem kaptad meg a levelet...

– Persze hogy megkaptam!

Rosalie érezte, hogy elsápad.

– Mindig is tudtam a létezésedről – vetette oda Stavros türelmetlenül.

– Tudtál rólam, mégsem jelentkeztél? – kérdezte a lány fojtott hangon.

– Miért kellett volna jelentkeznem?

– Miért? Mert a lányod vagyok!

A gúnyos mosoly elborzasztotta Rosalie-t.

– Miért kellett volna törődnöm veled vagy az idióta anyáddal? Semmilyen hasznot nem jelentettél számomra. Egészen mostanáig. Most ezért hozattalak ide.

Rosalie úgy érezte, megfojtja a fájdalmas érzések áradata.

– Tudtál rólam, és nem tettél semmit, hogy segíts? Van fogalmad róla, hogy anya milyen beteg volt?

A szürkészöld szempár ismét bosszúsan megvillant.

– Mint mondtam, egy idióta volt. Ami meg téged illet, az állam gondoskodott rólad. Az anyád gyermektámogatást és lakást kapott. Miért pazaroltam volna rád a pénzemet?

Az édesanyját gyalázó szavak sokkolták Rosalie-t. Körbemutatott a drágán berendezett szobán.

– Gazdag vagy! Mi koldusszegények voltunk! Anya annyira beteg volt, hogy nem tudott dolgozni. Én sem tudtam, mert ápolnom kellett őt...

Stavros öklével az asztalra csapott.

– Hallgass! A pénzem az enyém. Azt csinállok vele, amit akarok! És ha csak egy centet is akarsz belőle, akkor változtatnod kell a hozzáállásodon, kislányom.

Az utolsó szó hallatán Rosalie összerándult.

Nem vagyok a kislánya. Tudott rólam, de nem érdekelt.

Mintha sűrű ködön keresztül látta volna, hogy apja feláll, és megkerüli az íróasztalt. Újra felébredt benne a remény. Stavros Coustakis talán mégiscsak meg akarja ölelni őt...

De a férfi csak megragadta a könyökét, és két, cirádásan faragott székhez vezette.

– Ül le! – parancsolta, és ő maga helyet foglalt az egyik székben.

Rosalie tette, amit parancsoltak neki.

– Remélem, most már kiverted a fejedből a sok szentimentális ostobaságot, és tudsz figyelni rám!

– szólalt meg Stavros. A lányára szegezte a tekintetét. Keskeny szája jobb és bal oldalán mély ráncok húzódtak. – Esélyed nyílt, hogy sokkal jobb életet élj, mint korábban. A mai a szerencsenapod! Tízszer annyi ruhát vásárolhatsz, mint eddig! Luxusban élhetsz, és mindent megkaphatsz, amit csak akarsz.

Rosalie döbbenetesen ült, és képtelen volt egyetlen szót is kinyögni.

– Mondd csak, mit gondolsz a jóképű Alexandrosról?

Rosalie az apjára meredt, aztán nyelt egyet.

– Alexandros Lakarisról?

– Igen, a jóképű és nagyságos Alexandros Lakarisról. Lelkesen vállalkozott rá, hogy Athénba hozzon téged. És ugyanilyen lelkesen tesz meg bármit, hogy elérje a célját. Csalódott volt, amikor rád talált? A lányom takarítónő! Bizonyára nem így képzelte.

Coustakis felnevetett, és mindkét kezével megragadta a karját.

– Ő volt az, aki így kistafírozott? Persze megértem az igyekezetét. Számára bónusz, ha némi anyagi befektetés árán vonzónak bizonyulsz. Hálás lehet érte a sorsnak! És te is. Luxuséletet élhetsz majd mellette, Athénban minden nő irigyelni fog. – A férfi szeme elégedetten csillogott. – És én meg fogom kapni, amit akarok. Mint mindig. Egy Lakarist a vejemül.

– Vejedül? – ismételte Rosalie értetlenkedve.

Coustakis türelmetlenül legyintett.

– Mit gondolsz, miért hozattalak ide? Természetesen azért, hogy feleségül menj Alexandros Lakarishoz.

Rosalie hallotta a szavakat, de nem fogta fel az értelmüket.

– Megőrültél – suttozta.

Stavros Coustakis dühtől eltorzult arccal nézett rá.

– Ne tedd próbára a türelmemet! Már mindent megbeszéltünk. Lakaris egyesíteni akarja a cégét az enyémmel. A fúzió mindkét fél számára előnyös, de ennek ára van. *Thee mou*, miért nézel így rám? Láttad Lakarist. A nők odavannak érte!

– Megőrültél – ismételte meg Rosalie, és az utolsó erejét összeszedve felállt.

El akart menekülni. El ebből a rémálomból!

– Ha most elmész, nincs visszaút! Mehetsz vissza London nyomornegyedébe! Vissza a csatornába! Nem kapsz tőlem semmit!

– Menj a pokolba! – felelte Rosalie megkövült arccal.

Azzal könnyes szemmel elhagyta a szobát.

Xandros az íróasztalánál ült, de nem tudott a munkájára koncentrálni. Nem hagyta nyugodni a lelkiismerete.

Amiért tegnap egyszerűen csak elment, és otthagya őt... Stavros gyanútlan lánya abban a reményben lépett be a fényűző villába, hogy az apja repesve várja, és befogadja az életébe.

Mostanra már biztosan szertefoszlottak az illúziói. Találkozott Stavrosszal, és rájött, hogy milyen ember.

Teljesen össze fog omlani.

Xandros felállt, és utasította a titkárnőjét, hogy halassza el a pénzügyi igazgatóval tervezett megbeszélést, mivel el kell mennie valahová.

Tulajdonképpen semmi köze Stavros angol lányához, de mégis...

Nem hagyhatja csak úgy magára.

Figyelmeztetnie kellett volna, hogy ne álmodozzon megható családi összejövetelről. De legalább meg kell győződnie róla, hogy a lány képes kezelni a helyzetet.

Tíz perccel később már az autóban ült, és maga mögött hagyta a belvárost. Nem volt határozott terve, egyszerűen csak be akart csengetni Stavros-hoz, és Rosalie Jones felől érdeklődni. Hogy megnyugtassa a lelkiismeretét.

Nem pedig azért, hogy újra lássa a lányt.

Rosalie megszorította a lépteit. Találnia kell valamilyen tömegközlekedési eszközt, amely elviszi a repülőtérre. Kevéske megtakarított pénzén pedig jegyet vesz egy londoni járatra.

Dühöt és bánatot érzett, miközben lehajtott fejjel a főút felé sietett. Jobb kezében a táskáját szorongatta, amelyben az útlevele és pénztárcája lapult.

Csak akkor vette észre a mellette lefékező sportkocsit, amikor valaki hirtelen elállta az útját. Megtorpant.

Alexandros Lakaris a karjára tette a kezét.

– Mi történt?

Rosalie pislogott, mert a könnyektől csak elmosódva látta a férfit.

– Hazamegyek. El kell jutnom a repülőtérre. Biztosan van egy busz vagy...

– Beszélünk kéne – szakította félbe a férfi.

A lány heves mozdulattal elrántotta a karját.

– Nem! Az... az apám már mindent elmagyarázott. Tehát nincs mit megbeszélünk. Semmi közöm ehhez az örülethez! És az apámhoz sincs!

Hallotta, ahogy a férfi élesen beszívja a levegőt. Aki csak azért hozta őt Athénba, hogy feleségül vegye. Hogy jövedelmező üzletet köthessen azzal az aljas fickóval, aki olyan kegyetlenül beszélt az anyjáról, és olyan ridegen bánt vele.

– Pontosan mit mondott az apja? – Xandros megrázta a fejét. – Figyelmeztetnem kellett volna.

– Azt mondta, hogy mindig is tudott rólam! – kiáltotta Rosalie fojtott hangon. – Egész idő alatt tudott rólam, és nem tett semmit! A kisujját sem mozdította anyáért és értem, a sorsunkra hagyott minket! – Rosalie nem tudta visszatartani a könnyeit, amelyek végigfolytak az arcán. – Nem érdekelte, hogy segélyből kellett élnünk!

Egész teste remegett a haragtól. Annyi éven át gürcölt, és éppen csak hogy sikerült a felszínen maradniuk. Az anyja a vizes lakásban kiköhögte a tüdejét is, folyton rettegett a következő számlától. Ő pedig kénytelen volt egy koszos panzióba költözni, mert az anyja halála után már nem volt jogosult a szociális bérlakásra. Nap mint nap takarította mások mocskát, hogy kitörjön a szegénységből.

Stavros Coustakis mindezt tudta, és nem segített!